

PANDR (1) *sb m*

-a-, [-ã-].

pl [*N* pandrowie.] ◊ *G* pandrów.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde także XVII w. (z Cn).

Robak lęgnący się w pożywieniu; vermis Cn: Mięśo áby długo trfáło w chowániau/ bes pándrów y ímrodu. SienLek 163v; [ty rzeczy íą bárzo przeciívne robáctwu/ ktore się w zbożu lęze/ íáko czerwie/ pandrowie/ y myłzy Cresc 1571 151 (Linde)].

[W porównaniu: że w człowiecze [...] téż bywáią drugie [glisty] [k]rótkié/ okrągłe/ íáko pándrowie máli. UrzędowHerb 5a (Linde).]

Cf [**PANDROW**]

HK